

Thánh Sắc

PHƯỢNG HỒNG

Đỗ Hữu Nghĩa

Tháng tư, mùa Hạ lại về. Về theo với những cơn nắng nóng nung người đến khô khốc cả làn da, hay theo với nhiều trận mưa rào chợt đi rồi chợt đến. Theo với những tiếng ve, tiếng dế râm ran trong lùm cây bụi cỏ, và theo cùng với cả cái sắc màu đỏ rực, chói chang của từng cánh phượng vĩ ở trên cao.

Phượng và mùa hè, mùa hè với phượng, cứ như thế đó là một sự kết hợp tương xứng và rất đối hài hòa của thiên nhiên. Bởi trong màu đỏ hùng hực của những bông hoa phượng, dường như có lẫn cái ánh nắng gắt gao của những tia lửa mùa hè, cũng như chính nhờ sự đỏ lửa ấy mà những cánh phượng hồng như được thêm thắm, thêm tươi!

Trong tự nhiên cũng có bao nhiêu loài hoa cùng mang một màu sắc đỏ: trạng nguyên, dâm bụt, layon, xác pháo... Thế nhưng tất cả chúng đều không thể lột tả được hết cái

chói chang, gay gắt của lửa mùa hè. Chỉ có phượng xứng đáng là sứ giả của mùa hè vì nó bắt đầu lác đác nở hoa vào dịp đầu hè nóng bức và cũng biết 'rút lui' vào dịp cuối hạ sang thu.

Thật tình, phượng không phải là loài kén chỗ 'ngụ cư', nhưng nơi chốn ngụ cư thì thường hay kén phượng. Thử để ý, nhiều ngôi nhà, dẫu là biệt thự tường cao, đất rộng nhưng ít khi nào có đến một gốc phượng nương thân. Nói chi đến những lượt cây đổ dài trên những con lộ rộng thênh thang, lại càng hiếm khi thấy bóng dáng của phượng. Thế nhưng, có một nơi, luôn luôn lại có nhiều, rất nhiều là khác, những gốc phượng hồng cổ thụ. Đó là trong sân của bất cứ ngôi trường lớn bé nào đây đó. Có phải chăng vì vậy, loài hoa được mệnh danh là hoa mùa hạ ấy lại đồng thời cũng được mang danh là hoa học trò ?

Ai đã từng một thời cắp sách chắc hẳn đều có vương vấn ít nhiều

những kỷ niệm quanh gốc phượng hồng. Trải qua bao nhiêu mái trường, trải qua bao nhiêu tuổi lớp thì cũng có bấy nhiêu những kỷ niệm thân thương của lứa tuổi thần tiên ấy. Vào cái thuở mà những ngày hè là những ngày nghỉ hè đúng nghĩa (không đến trường, không học thêm, không gặp bạn...), trọn ba tháng hè xa cách là cả một khoảng thời gian dài dang dằng của sự da diết nhớ nhung. Nhớ trường, nhớ thầy cô, nhớ bè bạn... Có khi lại chẳng mong phượng nở, rồi có khi lại mong phượng chóng tàn. Mùa hoa phượng là mùa của thi cử, mùa của chia xa, những nỗi bâng khuâng, man mác cứ trải dài, trải rộng trong những giờ phút sau cùng của những tiết học cuối năm. Có học được gì nữa đâu khi hồn cứ thả cho bay ở bên

ngoài cửa lớp, nơi mà trên cao kia những cánh phượng hồng cứ hồn nhiên khoe sắc thắm, nơi mà ở phía dưới xa kia là một lớp thảm nhung dày với những cánh phượng già vừa tan tác rơi rớt. Những cuốn lưu bút chuyền tay, những tấm hình chụp vội, những cái bắt tay bịn rịn không rời, và còn có cả những giọt lệ long lanh nơi khóe mắt. Những gốc phượng trong sân trường cứ mỗi năm lại thêm một lần chứng kiến những cuộc chia lìa của những lớp học trò đã đến và đã đi như thế. Và chắc hẳn, trong tim của các cô cậu học trò tuổi nhỏ ấy, màu của phượng sẽ mãi mãi là màu đỏ thắm tươi nguyên vì nó đã gắn liền với một quãng đời thật thần tiên của mỗi con người. Mùa hè lại đến, và phượng hồng lại đã trở bông ...